

El perdó de Déu

Dij, 31/01/2019 per Josep Lligadas

[Una font que raja sempre](#)

La consciència de ser pecadors, i de ser pecadors en concret, porta de manera natural a demanar el perdó de Déu. Una petició de perdó que inclou, evidentment, la voluntat de conversió, és a dir, la voluntat de no repetir aquelles maneres d'actuar que coneixem com a contràries al projecte de Déu sigui per acció o sigui per omissió. I, quan s'escau, inclou també la voluntat de reparar el mal fet o el bé no fet. Déu sempre té el perdó a punt, és a dir, sempre vol acostar-nos a ell i cobrir l'espai que ens en separa. Cal, això sí, que reconeguem que aquest espai hi és, i que tinguem ganes de viure cada cop més a prop seu i més a prop del seu projecte, el projecte que tenim reflectit en Jesús.

Aquesta petició de perdó es realitza, com a moment més determinant, en el fons del cor. És dins el propi cor que cadascú pot posar-se sincerament davant Déu i reconèixer tot el que ens falla, i demanar-ne perdó, i demanar força per créixer en la fidelitat a l'Evangelí, i sentir-se reconfortat per la tendresa de Déu que, ella, mai no falla.

Demanar i rebre el perdó de Déu, però, va més enllà del que es cou dins el cor de cadascú. La primera carta de sant Pere (4,8) diu una frase la mar de significativa. Diu que "l'amor cobreix una multitud de pecats". És a dir, que allò en què fallem queda tapat, queda perdonat, si vivim amb ganes de seguir el camí de l'amor, el camí de Jesucrist. Si un manté l'objectiu de la fidelitat evangèlica i el treballa seriosament, els pecats concrets deixen de tenir importància. Vaig sentir una vegada que algú deia que el "perdó catòlic" s'oposava a l'"ètica republicana", perquè el perdó catòlic consistia a reconèixer els pecats i considerar-se perdonat i ja està, mentre que l'ètica republicana comportava, davant una actuació equivocada, reconèixer-la i canviar-la. Doncs no, no és així. El perdó catòlic consisteix a reconèixer el pecat i comprometre's a caminar pel camí de l'amor, sabent que així rebem el perdó de Déu.

Hi ha encara un altre espai on es fa visible el perdó de Déu, i és qualsevol àmbit de trobada comunitària, de trobada eclesial. La comunitat, l'Església, és el lloc de la presència explícita de Déu, amb tot el que ell té per donar-nos. Per tant, qualsevol trobada comunitària, i més especialment la trobada comunitària per excel·lència, que és l'eucaristia del diumenge, és un lloc on podem dir que Déu ens perdona. I quan parlo de l'eucaristia, no em refereixo a aquell acte introductorí en què se'ns convida a reconèixer-nos pecadors. No, el perdó de Déu el rebem per la participació en allò que en l'eucaristia és central: rebre el cos i la sang de Crist, que per aquest aliment s'uneix a nosaltres i, com no pot ser d'altra manera, ens dona el seu perdó.

I finalment hi ha, és clar, el ritu específic per demanar i rebre el perdó de Déu: el sagrament de la penitència o de la reconciliació. Un sagrament molt sacsejat i amb molta pols a sobre. La setmana que ve, tancant ja aquesta sèrie, valorarem el futur que aquest sagrament pot tenir.